

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Directorivm Inqvisitorvm F. Nicolai Eymerici Ordinis Prædicatorum

Nicolaus <Eymericus>

Venetiis, 1607

De Institutvione Commissarij Inquisitoris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13589

de negligentia Inquisitorum extra textum in clem. haret. §. verum quia. vers. quod si odij.

Denique ob iniquitatem possunt etiam remoueri inquisitores, de qua loquitur hic Emericus num. 5. dum ait. vel si euidenter eis constiterit, quod pecunias extorserit modis illicitis. sub iniquitate ergo pono cum auctore primum auaritiam, & extortionem illicitam pecuniarum sacri officij prae textu. per textum in clem. 2. §. 1. de haret. & facit textus in l. illicitas. ff. de officio praesid. & in c. in tantum. & in c. audimus. de sim. tradit Bernardus Comensis in lucerna verbo, inquisitor. §. 10. & Franciscus Squillacensis tract. de fide cath. c. 53.

Nomine vero pecuniarum (vt obiter id dicam) hoc loco non solum intelligimus pecuniam numeratam aut casam, sed rem etiam quamcumque pretio est immobilis, vt ait optime Zabarella in dicta clem. 2. de haret. quod apertissime docet Hermogenianus in l. pecuniae nomine. ff. de verb. signi. Pecuniae nomen non solum numerata pecunia, sed omnes res tam soli quam mobiles, & tam corpora quam continentur. haec ille.

Rursum sub iniquitate colloco prauitatem, qua imponunt alicui crimen, vel suspicionem haresis. de qua in clem. 1. §. verum quia. de haret. traditque Bernardus Comensis in lucerna verbo, inquisitor. §. 9. & alij communiter tum ibi, tum alijs locis.

Alijs quoque modis possunt per iniquitatem inquisitores in grauissimo & integerrimo tribunali delinquere, quos singulatim tradere non est artis. atque vt tandem finiam, nullae sunt causae ob quas possunt inquisitores remoueri, quae ad haec tria generalia capita non referantur.

Quod si queras a quo puniri debeant inquisitores, cum in causa sancti officij deliquerint, respondebo iure cautum esse in clem. 2. de haret. §. qui eandem vt a suis praelatis puniatur in hęc verba. Qui equidem praelati, inquisitores & commissarios praedictos reos inde repertos ab officijs amouere, et amotos alios punire debite seu corrigere teneantur. haec ibi.

Ceterum hodie sicut nec Praelati ordinum cōstituti, aut destituunt seu remouent Apostolicos inquisitores, vt supra q. 9. dictum est, ita nec eos puniunt, sed ea res ad Cardinales inquisitores generales in vniuersa republica Christiana delata est, ipsi enim culpabiles puniunt.

In Hispania praeses inquisitionis (quem Maiorem inquisitorem vocamus) inquisitores delinquentes coercet, quod iure videtur posse facere per textum in dicta clem. 2. de haret. quem paulo ante retulimus, & refert Emericus supra q. 10. huius partis. nibi hominis diplomate quodam Leonis V. Pontificis maximi id ei expressius indultum est.

Quibus tamen minime obstantibus quotiens domino Papae visum fuit ad Rom. curiam liberè potest quoslibet inquisitores quorumcumque regnorum vocare, & punire: cum sit omnium iudex, et inquisitores ab eo sint delegati, & ad eum spectet eorum causas delictaque cognoscere & coercere. quod si alij de eis cognoscant, id ex potestate à Papa contingit, quam quotiescumque voluerit, & auferre poterit, & ad se negotium auocare.

A Ex quibus sit consequens, minus decenter & vere Joannem Roiam tract. de haret. par. 2. tit. de priuilegijs inquisitorum, nu. 417. vers. ite inquisitores. dixisse, inquisitores non posse ad Rom. curiam citari; id enim absolute & simpliciter falsum est. Equidem non possunt inquisitores à quibusuis iudicibus, & pro quibusuis sicut alij quilibet ad Romanam curiam euocari, & à Romano Pontifice velut proprio & immediato iudice, & possunt quide citari, & debent ipsi (nisi rebelles haberi velint) & obedire & coparere, nullis, indultis aut priuilegijs obstantibus quorum ope nullo pacto à Romani Pontificis iurisdictione eximi possunt.

Citari possunt inquisitores ad Romanam curiam.

B Postremo cum de puniendis inquisitoribus in causa sancti officij delinquentibus agitur, id obseruandum censeo quod beatus Thomas admebat 2. 2. q. 70. art. ad 3. argum. edisserens de coerendis Cardinalibus Rom. Ecclesiae, vt scilicet caueatur ne ex condemnatione, aut punitione alicuius eorum derogetur in opinione hominum dignitati & auctoritati sancti officij sacrosanctae & inquisitionis, quod est periculosius, quam impunitum relinquere aliquem peccatorem: nisi tale esset delictum vnde scandalum oriretur, ac propterea non esset impunitum relinquentum: cum enim inquisitores Apostolici multis ac praesertim sceleratis hominibus sint formidabiles & inuisi, si facile ac publice punirentur, non difficile eorum delicta à populo stulto & insana plebe in odium & dedecus sancti officij traherentur. itaque cum necessitas punire inquisitores cogit, caute id fieri debet, ne in superiora incommoda prolabamur.

Caute sunt puniendi inquisitores.

C Et quod deterius est, ignorantia. Hęc verba in solo codice Illustriss. Cardinalis Sabelli reperiebatur, quae nullo pacto visa sunt omittenda, et satis est verisimile haec scripsisse Emericum, vt prioribus praecipua consentanea tradat. cum enim supra q. 1. huius partis dixerit, inquisitorum vere esse eminenter eruditos, consequitur eum propter ignorantiam, seu imperitiā remoueri posse, vt paulo antea diximus.

N

DE INSTITVTIONE Commissarij Inquisitoris.

QVÆSTIO XIII.

An Inquisitor possit instituire sibi Vicarium.

ertiadecima quaestio est: Vtrum inquisitor possit sibi Vicarium seu Commissarium auctoritate Apostolica instituire?

Respondemus quod sic: quia delegatus est domini nostri Papae, vt dictum est supra in hac par. 3. q. 4. & patet in c. Ne aliqui. de hareticis lib. 6. Delegatus autem potest subdelegare. C. de iudicijs. l. a iudice. & extra de offi. iudic. deleg. c. Super quaestionum. Possunt igitur Inquisitores subdelegare, & commissarios seu vicarios facere vel instituire, & hoc supponitur in capi. Multorum. de hareticis in clem. §. verum. vbi dicitur sic: Verum, & in fra: Episcopo & inquisitori praedictis, ac alijs ad

Relat. supra pag. 111.

M m dicti

dicti executionem officij substituendis ab eis in virtute sanctæ obedientiæ, & sub interminatione maledictionis aeternæ præcipimus, &c. & supra c. c. s. porto. & eo. tit. in c. Nolentes. §. & tā ipsorum: ubi dicitur sic: Et tā ipsorum quā Episcoporum, seu capitulorum sede vacante, super hoc deputatis cōmillarijs quibuscumque, districtius iniungentes, &c. & infra: Notarij vero, & officiales dicti officij, nec non Fratres & socij Inquisitorum, & commissariorum ipsorum, qui dictos Inquisitores aut commissarios, &c.

COMMENT. LXII.

Non ineptè hanc quæstionem proposuit Emericus: quia olim & initio cōstituit delegatè inquisitionis, & pauco post tempore dubitatum fuit, An inquisitores possent sibi vicarios, seu commissarios constituere. hodie tamen hæc res omni dubitatione caret, non modo per canones in hac quæstione ab Emerico citatos; verum et ob sequentiã Põtificam rescripta: in primis vero per bullã Pij I. incipientem: Cū iam dudum missam ad Gabrielem de Barchinona inquisitorem Bononiensem, quã vidimus in Archiepiscopi inquisitionis Bononiensis. & per Bullã Clementis VII. missam ad Paulum Butigelam, quæ incipit: Cū sicut, ubi ita scriptum extat: Decernimus insuper, vt vestros vicarios siue cōmissarios instituere valeatis; viros vestra sententia prouidos, aptos, & idoneos, dummodo atatis trigentesimum annum attigerint. hæc ibi. Refertur in libro privilegiorum ord. Prædicat. fol. 201. pag. 2. & in bullario literarũ Apostolicarum pro officio inquisitionis in fine huius operis.

Quod si plura hæc spectata videre cupis, ea tradunt Decius in ca. cum causam. de appella. notabili 4. Antonius Butrius, Panormitanus, & ceteri in c. super quæstionem. s. si ver. de officio deleg. Bonifacius Vitallinus in clem. 2. de heret. nu. 80. & seq. Godissalvus tract. de heret. q. 7. nu. 12. Zanchinus de heret. c. 30. & ibi Campogius. Repertorium inquisitorum verbo, commissio. Ioan. Roias in singu. fidei, sing. 97. Bernar. Cõmẽsis in lucerna verbo, inquisitor. s. 2. Simãcas de cath. in st. tit. 34. nu. 29. & alij, ex quibus intelliges & delegatum posse subdelegare, & inquisitorem plenarie posse committere vices suas: quod & verum est, & sequenti commentarij fusius ostendemus.

QVÆSTIO. XIII.

An vicarij Inquisitoris ab ipso solo institui possint, & non ab eius prælatis.

Varta decima quæstio est: Vtrum solus Inquisitor possit in officio sibi tradito vicarios seu commissarios instituere; vel et magistri et Prouinciales Ordinis Prædicatorum, Ministri Generales & Prouinciales Ordinis Minorum illud possint?

Respondemus, quod solus potest inquisitor, & non dictorum ordinum præfidentes: quia præfidentibus nulla attribuitur potestas, seu iurisdictione prauitatis hereticæ officium exequendi: sed tantum attribuitur eis ministerijs inquisitorum personas eligendi, quia præsumitur, eos habere suorum fratrum notitiam pleniorẽ, vt dictum est supra par. ista. q. 10. Quare ipsi inquisitores, & non dictorum ordinum, præfidentes, sunt in dicto inquisitionis officio delegati, & consequenter ipsi inquisitores solum possunt sibi commissarios substituere, & subdelegare.

COMMENT. LXIII.

Practicam creandi Vicarios seu Commissarios luculentè ostēderat Emericus supra in principio huius 3. partis nu. 39. & multis sequentibus, at ex illis non liquebat huius difficultatis solutio, & propterea hoc etiam fuit declarandum. Unica vero conclusio re absoluit, videlicet à solis Inquisitoribus, non ab eorum prælatis, de quibus hic, posse creari cōmissarios seu vicarios. nõ quã vtitur auctoritate est et certa, nec indiget amplius declaratione nra.

Hanc quoque quæstionem Locatus transulit in suum opus iudiciale, verbo, Vicarius.

Inquisitor non modo vnũ aut alterũ, sed plures interdum Vicarios aut Commissarios sibi constituere potest, cum eius diocesis seu prouincia late pateat, ac multa in ea ciuitates continentur. nam cum tunc inquisitor singulis per se interesse non possit, necesse est Commissarios in eis constituere.

Creabit vero in singulis vnum commissarium, vt rursus prudentem, doctum, Christianum veterem, pium, & negotio aptum atque idoneum, sui vel alterius ordinis religiosum, aut clericũ, & cularem, vbi gratia aliquem in ecclesia principali eius ciuitatis in dignitate constitutum, aut canonicum, quem proculdubio credit negotia fidei diligenter & iuxta canonicas sanctiones esse curaturũ, iã qualis esse debeat inquisitoris Commissarius paulo post docet auctor q. 16.

QVÆSTIO. XV.

An Inquisitor vices suas alij plene committere valeat.

S V M M A R I V M.

- 1 Inquisitor vices suas alij plene committere potest.
- 2 Vicarius inquisitoris nõ potest Vicariũ substituere.
- 3 Quamã sibi reseruare cõsueverint inquisitores.
- 4 Et cõmuni & priuato iure licet inquisitori plenarie committere vices suas.

Vintadecima quæstio est: Vtrum Inquisitor Vicario suo seu commissario, plenarie committere vices suas?

1 Respondemus quod sic; Nam inquisitor (vt dictũ est supra par. ista. q. 13.) est delegatus domini nostri Papæ, vt patet in c. Ne aliquis de her. li. 6. Et ois delegatus potest subdelegare, et alteri plenarie committere vices suas, vt extra de officio iudic.

indis. deleg. Super questionum. Non tamen sic plenarie, sicut Inquisitor potest Commissariu in suuere, quod ipse comisarius possit etiam alium commissarium substituere: nam subdelegatus non potest subdelegare.

Potest igitur inquisitor commissarium instituere, & eidem committere, ut possit delatos vel suspectos citare, testes examinare, reos condemnare, & generaliter eidem committere plenarie vires suas.

Sed licet possit, attendat tamen quibus eommittit: nam in pluribus non sunt ita experti sicut inquisitores, nec ita reuerentur, nec timetur; & ideo non committitur eis regulariter condemnatio relapsorum, nec impenitentium: immo etiam raro quod possint tententias diffinitivas ferre, nisi prius consultato inquisitore, cuius est processus etiam suorum commissariorum, quadam decencia defendere.

Sed si inquisitor potest de iure communi ut delegatus, commissarijs suis committere plenarie vires suas, cur non de iure priuato: ut in priuilegijs Urbani, Innocentij, Alexandri & Clementis summorum Pontificum ad inquisitores. Et in c. Ve commissi. de heret. lib. 6. conceditur eis de inquisitoribus, quatenus possint committere citationes, testium examinationes, & sententiarum denuntiationes. Respondet Io. And. quod propter preedictam decretalem, ut commissi olim dubitabatur a nonnullis, an inquisitor hoc possit: sed hodie non est dubium, quia est expressum in c. Multorum. §. verum, & in c. Nolentes. §. inquisitoribus. & §. Notarij, de heret. in Clem. vbi. expresse committitur inquisitoribus substituere & commissarios ponere. not. de hoc Io. And. in c. Nolentes allegato.

COMMENT. LXIII.

Ex hac questione dua potissimum colliguntur asserciones.

Prima est: inquisitores Vicarijs seu Commissarijs a se institutis plene committere possunt vires suas.

Altera est: Commissarius tamen cum plena potestate institutus, non potest sibi alium Commissarium substituere.

Quantum ad primam assercionem attinet, ea abu de docuit Emericus paulo antea in hac 3. par. tit. De forma instituti Vicarium speciale. nu. 37.

& dixi ibi. eamque ostendunt etiam illi, quos citauimus paulo ante super q. 15. §. quod si plura. quibus adde Locatu in opere iudiciali verbo, inquisitor, n. 4.

Non tamen sic plenarie, &c. Hec est secunda assercio, quam probat Emericus dicens, subdelegatum non posse subdelegare.

Hec tamen ratio valde est controuersa et anceps inter Doctores: nam Raphael Fulgosius in l. more maiorum. ff. de iurisdic. om. iud. quem videtur laudare Iason in l. a iudice. C. de iudic. subdelegatu posse iteru subdelegare ex multis contendit, cuius plane rationes non sunt fortassis debiles, nec contemnendae, quos apud ipsos videto. neque. n. instituti nostri est scholastico more singula discutere, sed summa-

A. tim certiora tradere.

Panormitanus tamen in c. cum Bertholdus. nu. 25. extra de senten. & re iudi. hac difficultatem distinctione tollebat. horum tamen sententias conuinciora & veriosimiliora secuti libenter omittimus.

Communis enim opinio est, delegatum principis, qualis est Inquisitor, subdelegando, non posse dare facultatem subdelegato suo seu Vicario, ut iterum ille subdeleget. ita glossa singularis in c. super questionu. §. porro. verbo, transfert. de officio iud. delegati, & gl. in c. cu causa. verbo, delegatus. de appellat. Archidiaconus in c. quans. & Io. And. in c. is cui. de offi. dele. li. 6. Alexander in d. l. a iudice. C. de iud. q. ipsu sequitur exisse Albericus in l. more maioru. ff. de iurisdic. om. iud. & Panormitanus in c. super questionu. §. si vero. nu. 2. de officio iud. deleg.

Probari potest hec sententia, quam hic sequitur Emericus viuis quidem nec obscuris rationibus. prima est Io. And. praecitato loco: quoniam si delegatus posset suo vicario aut subdelegato concedere facultate subdelegandi, progressus esset in infinitum, nam & subdelegatus subdelegati id etiam posset, cum nulla diuersitatis ratio afferri commode possit aut probabilis. progressus vero infinitus vicari leges iubent. l. si de commissu. §. si quis. ff. de legat. 3.

Altera ratio & vera esse potest: quoniam delegatus potestatem quam habet subdelegandi, a lege habet, quod est velut personale priuilegium, quod cu personam, cui tribuitur, sequatur, in alterum transferri non potest, & cu persona extinguitur. c. priuilegium. de reg. iuris li. 6. notat Bart. in l. si is qui pro emptore. ff. de iucapio. et glossa in c. quam sit, de electi. li. 6. ex quibus fit perspicuum, doctrinam Emerici hoc loco securam & sanam esse, & conuincibus interpretum votis mirare. Commissarius non potest sibi alium substituere commissarium.

Quam aut facultatem possit Inquisitor concedere suis commissarijs, copiose explicatu est supra in hac 3. parte nu. 37. super tit. de institutione Vicarij seu Commissarij.

QUESTIO XVI.

De etate & conditionibus Vicarij Inquisitoris.

Extadecima questio est: Inquisitoris Vicarius seu Commissarius cuius debet esse conditionis, & praesertim aetatis?

Respondemus, quod debet esse vir litteratus, constans, & firmus, multum circumspectus, fideique zelator feruidus, ut litteratura, atque scientia sciat discernere inter lepram & lepram, haeresim & haeresim, catholicam veritate & haereticam prauitatem, ut constanter aduersitates & labores toleret pariter, nec trepidet, sed constanter & viriliter negotia fidei exequatur, ut circumspetione sit prouidus, atque prudens, & sciat prouidere quomodo & qualiter sit agendu & ut fidei zelo & seruore sit deuotus, ac sub spe mercedis aeternae negotia fidei deuotius exequatur.

M m 2 Quan-

Vicarius inquisitoris non potest alium Vicarium & bi creare.

D

E

ratio

plura

Quibus

ebat

rege

rege

Quantum vero est de aetate, non est in iure expressum de ipso commissario, quamvis de Inquisitore quod debet attingere quadagesimum annum, in c. Nolentes. de hare. in Clem. glos. ta men Jo. And. ibi habet, q. idem de commissario putat, sed si ipse putat, non sequitur, quod alij putent, nec quod ita sit, cum iure non sit cautum.

COMMENT. LXV.

Quales esse debeant Inquisitorij Vicarij.

Dva sunt partes, vna est de qualitate commissarii, altera de eius aetate.

Quantum ad primam attinent, eadem ferme dicit Emericus de qualitate Vicarij Inquisitoris, q. supra ques. i. de ipsomet Inquisitione tradiderat, nec immerito: nam eum subrogatum seu substitutum debeat sapere naturam eius in cuius locum subrogatur, l. parabolani. C. de Episco. & cleri. eandem qualitates, quibus decoratur inquisitor, debent eius commissarium illustrare.

Quantum vero est de aetate, &c. De aetate commissariorum, ut vere scribit hoc loco Emericus, in re nihil cautum nominatim ostenditur: & quidem annos quadraginta natum esse debere Inquisitorem volebant. quam opinionem, quamvis non refellat auctoritas, non tamen videtur approbare, ac satis tuto di ei poterat pauciores annos natum constitui olim potuisse, cum regulariter, nec omnia, nec maxime ardua fidei notitia inquisitorum Vicario demandari.

Triginta anni sufficiunt in Vicarij Inquisitorij.

Verum tamen hodie haec controuersia sublata est per rescriptum Clementis VII. quod incipit: Cum licet. §. decernimus. quo loco & commissariorum qualitas, & eorundem triginta annorum aetas licet rescripto prescribitur. eius rescripti verba relata sunt a nobis paula antea super q. 13. vbi videto.

QVÆSTIO XVII.

De destitutione commissarij Inquisitoris.

S V M M A R I V M.

- 1 Vicarij inquisitoris amouere non possunt Prælati ordinis.
- 2 Electio personæ inquisitoris cur sit Prælati commissaria.
- 3 Verba canonis non sunt in pœnalibus extendenda.
- 4 Locus à maiore non habet semper locum in iure.
- 5 Vicarios et Notarios Inquisitorum mutare non licet Prælati.
- 6 Quales se præstare debeant Prælati erga inquisitores.

Decima septima quaestio est: Vtrum Inquisitoris Vicarium seu commissarium, possint Magistri seu Priores Provinciales ordinis Prædicatorum, vel Ministri Generales seu Provinciales ordinis Minorum, infra eorum ordinem amouere?

A Respondemus, quod non: Nam eius est destituere, cuius est instituere: & omnis res p. quascumque causas nascitur, per eandem dissoluitur. extra de reg. iur. Magistrorum autem, Priorum Provincialis, seu Ministrorum, non est Vicarium seu Commissarium Inquisitoris instituere, sed solius Inquisitoris, ut patet supra hac parte 3. q. 14. vbi de hoc quaeritur: Igitur nec illorum praesidentium, sed solius Inquisitoris est Vicarium suum destituere. Et ultra: Delegati. n. est subdelegare: & illius solius in officio, ad quod est delegatus. C. de iudic. A iudice, & extra de off. iud. dele. Super questionum. Inquisitor autem domini nostri Papae est delegatus, ut patet in c. Ne aliqui. de her. li. 6. & non Magistrorum, nec Ministrorum, nec Priorum, ut patuit supra par. 3. q. 7. vbi de hoc quaeritur: Igitur Inquisitoris solius est Vicarium subdelegare, & subdelegatum tenere, & à subdelegatione, cum ei videbitur, reuocare.

B Et Amplius: Licet enim Magistrorum, Ministrorum, & Priorum Provincialium sit potestas nam Inquisitoris eligere, ut patet in eorum privilegijs & indultis; hoc ideo fit, quia plenior notitiam de idoneitate suorum Fratrum videntur habere, quam dominus noster Papa: & ideo commisit eisdem personam eligere, ut de hac causa patet in privilegijs Inquisitorum Urbani IIII. & Romani Clem. IIII. Catholicae fidei. & patuit supra hac par. 3. q. 11. Nullam tamen potestatem seu iurisdictionem super dicto inquisitionis officio tribuit praesidentibus antedictis, ut patet expresse in privilegijs, & quaest. praedictis, sed personam ab eis electam, scilicet Inquisitori, cuius tantum est auctoritate Apostolica Vicarium sibi instituere, & subdelegare, in causa fidei procedere, inquirere, testes cogere & examinare, & sententiam cum dispensatione ferre. Sicut igitur praedicti praesidentes non possunt in causa fidei procedere, nec testes ad testificandum cogere, nec processus Inquisitionis detruicare, nec reuocare, nec eius sententias mutare, nec testes prohibere ne deponant, sic nec possunt Vicarios in officio instituere, nec infirmos destituere, nec eis mandare ne procedat quod si fecerint, tanquam impeditores officij inquisitionis, excommunicationis muerone eo ipso sunt percussis, in qua si steterint per annum animo indurato, ex tunc sunt in haeretici condemnandi, ut patet in c. Ut inquisitionis officium. de hare. li. 6. Et ultra hoc contra eos ut contra fautores haereticorum, per ipsos Inquisitores est procedendum iuxta privilegium Urbani IIII. & Clem. IIII. Praeunetis. in §. ceterum vero. quod habetur supra par. 2. Vicarium igitur Inquisitoris instituere & destituere est Inquisitoris solius, & non alterius nisi domini nostri Papae, qui habet super istum & illum plenitudinem potestatis.

C Nec valet quod allegatur ab eorum quibusdam, quod eis committitur potestas inquisitoris instituendi & destituendi, & consequenter eius Commissarium per locum à maiori, quia cui conceditur est plus, videtur & concedi est minus. Nam commissio facta alicui tantum valet, quantum verba foras, nec sunt verba extendenda per

D detruicare, nec reuocare, nec eius sententias mutare, nec testes prohibere ne deponant, sic nec possunt Vicarios in officio instituere, nec infirmos destituere, nec eis mandare ne procedat quod si fecerint, tanquam impeditores officij inquisitionis, excommunicationis muerone eo ipso sunt percussis, in qua si steterint per annum animo indurato, ex tunc sunt in haeretici condemnandi, ut patet in c. Ut inquisitionis officium. de hare. li. 6. Et ultra hoc contra eos ut contra fautores haereticorum, per ipsos Inquisitores est procedendum iuxta privilegium Urbani IIII. & Clem. IIII. Praeunetis. in §. ceterum vero. quod habetur supra par. 2. Vicarium igitur Inquisitoris instituere & destituere est Inquisitoris solius, & non alterius nisi domini nostri Papae, qui habet super istum & illum plenitudinem potestatis.

E Nec valet quod allegatur ab eorum quibusdam, quod eis committitur potestas inquisitoris instituendi & destituendi, & consequenter eius Commissarium per locum à maiori, quia cui conceditur est plus, videtur & concedi est minus. Nam commissio facta alicui tantum valet, quantum verba foras, nec sunt verba extendenda per